

forholdene også blev forbedret i perioden indtil år 2002, og ikke, at man investerede så mange millioner, som man gør – 15 mio. kr. er dog mange penge – i at bygge utidssvarende afdelinger ganske få år, før man skal nå måltallet.

Sundhedsministeren (Birte Weiss):

Jeg synes, det er en underlig bagvendt måde, der argumenteres på her.

Der sker nogle meget markante forbedringer. Der kommer til at ske en forbedring af badeforholdene, toiletforholdene og opholdsarealerne, og der sker også en forbedring af selve sengestuene. Men det, man må se i øjnene, er, at man ikke lige nu er i stand til kun at lade én person bo på de pågældende værelser, og derfor vil der i starten være tale om 2- og 3-sengsstuer. Men i betragtning af, at der ved en senere yderligere udbygning kun kommer til at bo én person på de pågældende stuer, synes jeg, det er en fuldstændig bagvendt måde, der argumenteres på her.

Men jeg vil godt kvittere for den store interesse, fru Tove Fergo viser psykiatrien. Jeg mener, der må være en fælles politisk interesse helt på tværs af partigrænser for at få de nogle steder meget miserable forhold gjort bedre, og her er der tale om, at man inden for nogle økonomiske rammer begynder på det allerede nu i det tilfælde, som beskrives af fru Tove Fergo.

Tove Fergo (V):

Det drejer sig ikke om forbedringer, det er et spørgsmål om, at der er taget en politisk beslutning, der går ud på, at der skal indrettes enestuer, og at det skal ske på de eksisterende afdelinger inden år 2002. Det vil jeg gerne have lov til at fastholde ministeren på. Det er altså en politisk beslutning, der er taget, og man har hele tiden fra regeringens side fastholdt, at i denne HS-konstruktion – dette amfibium, som man kan kalde det – var det lokale demokrati stadig aktivt. De lokale folkevalgte havde stadig og skulle stadig have mulighed for at få indflydelse.

Der er altså taget en politisk beslutning, der går ud på, at der skal oprettes enestuer på de psykiatriske afdelinger, og at det skal nås for alle de mange afdelingers vedkommende inden år 2002. Men så bygger man om og bevilger mange penge til ombygning, og så ombygger man til 3-sengsstuer og 2-sengsstuer, selv om der politisk er truffet en beslutning om, at der skal være enestuer.

Jeg vil godt bede ministeren svare på, om det for det første er i overensstemmelse med det demokrati, man roser så meget og omtaler så meget i HS, og om det for det andet er i overensstemmelse med den faktiske beslutning, der er taget.

Sundhedsministeren (Birte Weiss):

Jeg mærker klart, at nu viderefører fru Tove Fergo den debat, der fandt sted i Borgerrepræsentationen, og det er der jo ingen, der kan forhindre hende i.

Det, der er tale om, er, at sådan som de fysiske forhold rent faktisk er på Bispebjerg Hospital, kan man ikke i øjeblikket undvære de ekstra sengepladser, der er behov for. Men samtidig vil det være sådan, at hvor der står to senge, vil man på et tidspunkt kunne flytte den ene ud, så det bliver en enestue. Det vil sige, at man laver arbejdet i nogle faser, og jeg synes, vi i fællesskab burde glæde os over, at der nu sker nogle forbedringer.

Tove Fergo (V):

Ministeren siger, at i øjeblikket er det en forbedring, men planen er, at der skal være enestuer inden år 2002.

Jeg går ud fra, at ministeren – der jo har en stor indflydelse i Hovedstadens Sygehusfællesskabs bestyrelse, fordi ministeren er repræsenteret med adskillige medlemmer i den bestyrelse – i dag kan svare os herinde og borgerne på spørgsmålet: Hvordan vil man nå målet med udelukkende enestuer år 2002, når man ikke engang er begyndt at indrette de eksisterende afdelinger nu? Det er det ene.

Det andet er, at ministeren nævner, at man kan nøjes med at have én patient liggende i en stue, der i dag er beregnet til tre, og én patient liggende i en stue, der i dag er beregnet til to, når vi når til år 2002. Jamen er det en rimelig bygningsindretning? Man må jo gå ud fra, at de 3-sengsstuer, der er i dag, er så rummelige, at der kan være tre patienter, og vil de så ikke være alt for store til en enkelt patient?

Sundhedsministeren (Birte Weiss):

Jeg er ikke arkitekt, og jeg skal ikke gøre mig klog på, hvilke konstruktionsmæssige forhold i bygningerne på Bispebjerg, der gør, at man ikke er i stand til at flytte vægge på nogle bestemte måder, så man kan leve op til det, fru Tove Fergo nævner. Men det helt afgørende er, at nu går arbejdet med at forbedre forholdene på Bispe-